

ולמדנו כאן, שיש דבר שבו כולם מתכפרים בשווה, והוא, שכולם מתכפרים בשעיר המשתלח על שאר עבירות.

ורבי שמעון חולק, ואומר, שלא הושוו בכפרה זו, שכן כשם שדם השעיר הפנימי מכפר על ישראל טומאת מקדש וקדשיו אף על פי שאין עמו וידוי, כך דם הפר הפנימי, בלא וידוי שלו, מכפר על הכהנים טומאת מקדש וקדשיו. ונמצא שנותר וידוי הפר לכפר על הכהנים דבר אחר, והוא שאר עבירות, שכשם שהוידוי של שעיר המשתלח מכפר על ישראל שאר עבירות, כך וידוי הפר מכפר על הכהנים שאר עבירות. [ומה שהושוו כהנים וישראלים ולויים בכתוב הנ"ל, לא הושוו לקרבן אחד, אלא שכולם בני כפרה, כל אחד בקרבנו שלו].

נשפך דם הפר קודם גמר עבודתו

א. נשפך הדם סמוך לשחיטה קודם הקטרת הקטורת.

דין פשוט הוא, שיש לשחוט פר אחר, והראשון כמי שאינו, וממשיך את העבודה כסדרה.

ב. נשפך הדם אחר עבודת הקטורת, וקודם שהחלו להזות מדמו לפני ולפנים.

דין פשוט הוא, שמאחר שנשפך הדם, יש להביא פר אחר ולשחטו. ומאחר ששחיטת הפר היא צורך עבודת פנים שבה [לדברי הכל] הסדר מעכב, קטורת שהקטיר תחילה פסולה, כי מאחר שנשפך דמו של הפר הראשון, ולא הוכשו הזיותיו, נמצא ששחיטתו אינה נחשבת שחיטת פר יום הכפורים, וקטורת שהקטיר אחר אותה שחיטה, הרי היא כקטורת שמקטיר קודם שחיטה, ולכן, אחר שחיטת הפר השני, חוזר וחופן קטורת אחרת, ומקטירה, ורק אז חוזר ונותן מדם הפר השני.

ג. נשפך הדם באמצע ההזאות של לפני ולפנים.

לדעת תנא קמא של משנתנו – כשנשפך הדם באמצע ההזאות של לפני ולפנים, כל ההזאות שהזו ממנו נפסלו, ויש לשחוט פר אחר, ולהזות ממנו מתחילה אחת למעלה ושבע למטה, ומאחר שנפסלו כל ההזאות, פר שנשחט תחילה הרי הוא כמי שאינו, וכמו כן הקטורת שהקטיר גם כן נפסלה כי נעשית בלא שיקדם לה שחיטת הפר, והרי זה כדין המבואר באות ב', שנשפך הדם קודם תחילת ההזאות, שיש לשחוט פר אחר,